

QZ:

עין משפט
נר מצוה

וזהו שברים נינהו. וא"ת בלא מלחמה דשמואל נמי תקשי רישא לסיפא רישא שברי ללמים מותרין וסיפא בנתיב יד ורגל אסורין יש לומר דלא ללא מלחמה דשמואל הוא אמינא שברי עבודה כוכבים אסורין וסיפא משמעט עפ"י כשברי עבודה כוכבים: **בְּעוֹמְדֵינוּ** ע"י כספין, פ"ה על

זימום שלהן ולשון
מלא קשיא דמשמע בשוק או בשדה
לכך נראה לר"ת לפרש שיש להם בית
מושב רחב שיושבין עליו לבדם ואינם
נראים בשדרים אלא נראה שכן הן
מסתלקות ונשאיות: **מלכותיהם** **הנשיא**

והא שכרים ניהו ^בת
על בסיסן ^אאתמר עב
מאיליה רבי יוחנן
אמר מותרת רבי יוחנן
במלה ^ארשב"ל אמר

על כסיסין. על כגן מקום הממוקן ⁽⁶⁾ לה כיוון דלחוביניהו חסד ודאי
פליגי לה: לא ידרכו כהני דגון על מסקן דגון. אלמלא השגיח להו
שכרים: משם ראיה. בתמיה: הסם. לאו גבורות מוכבים שגורה
קשהיגי לה דליניהו שבור כיון שרלו אכרים שולטין עליו על מסקן:
שכקיס איסריה שולטין. גבורות ושכרים

הכלל עומד והכלה יושנה על המפקד. (ט) אסורה שי שלו כמו איסורא דעיתות (ז) בשמיטה חולין צפרק כל הכשר (דף קס:) וספסלה כ"מ. ונחש' דצפרק ללגמון מיהו שפשיקין; ויחש' דצפרק ללגמון (ר"ב פ"א ה"א)

מוסף רשי"י

[illegible]

שבר עבודת בוכבים אסורין. וראה
לפרש דהי פריך ק"מ משנה סתמא
השויה ור"מ לא הוזכר בה וא"כ סתם
העומד וא"מ כרצון ונכנס לנלמס
שאין בידם כלום שנחלקו ר"מ ורבנן
מימי ההלכה והבי דייק בשלמא לר"מ
דאסר לנלמס עמא האךר לשנות
היתר בשברים עאלא לרבנן השתא
לנלמס עמא שרו שברים מצעיא אלא
שעמא למידק אחא הא שבתא של
עבודת כוכבים אסורין והשתא ליכא
לשנוי דרשו לנל גליל ה"ה אפי' שברי
עבודת כוכבים מותרין ומתוס דקא
בעי למימי מלא פניתי ד' וכו' דהך
מירוצא לא שייך אלא אליבא דר"מ
דאסר חתא אסורין אלא לרבנן דרשו

ולתהווא גברא מצלה
לרשע"ל ויראש דגון ו
לא
אמר לו י"מ"שם ראייה
הדגון ועוברין את הממ
האיסורית לדגון ואחא
איתייבה המוצא שם
מותרין הא שברי עבודת
תימא הא צלמים עצמ
אמא רבי יוחנן מדר
לאו אמר ר' מאיר צלמ
מותרין לרבנן עבודת ה
ושמרת מותרין הכי

מדר"מ נשמע לרנן דרנן נמי שר
שברי ענדת כוכבים דהא ללמס
לרבי מאיר נשמט כוכבים לרנן
נינו ומדר"מ נשמט לרנן די היי
דקאמר שרי ללמס מותרין ה"י ודאי
ס"ל לרנן ללמס שיש בידן מקל או
ספור דשנרין מותרין. ודאי ללמס
מדרנן נשמע לרנן דהא אפי
ללמס שיש בידן מקל או ספור ומ"מ
שנרין מותרין ודאי דלך קאמר היי
משום דלך חוינא דהדיא נמתינן דקא
מ"מ שרי רזין ללמס שן אסורין:
לא אמר רבי וכו'. לשון קושא:
הוי ספק ודאי. ספק להירד ודאי.
אסור: אין ספק מילא מיד ודאי.
אסור: ספק מילא מילא מיד ודאי.
אסור: ספק מילא מילא מיד ודאי.

הנהגתו של מלך ישראל ושל
המלכה שבת

[illegible]

הקוֹפֵּץ דְּבֹחָהּ אֲחֵזָה חַי שָׂכָר
לְחַיִּים אֵלֶּם לֹא לִדְרֹקָה הָאֵל שָׂכָר
עֲנֹתָה כֹּכְבִּים אֲסֻרִּין וְהֵשֵׁךְ לֹא
תִּקְרָה כִּרְנָן וְיִדְוֹק וְהָאֵל שָׂכָר
עֲנֹתָה כֹּכְבִּים אֲסֻרִּין אֵלֶּם תִּקְרָה
כִּרְ"מ יִדְוָה אֵלֶּם לְחַיִּים עֲנֹתָה אֲסֻרִּין
אֵלֶּם שָׂכָר עֲנֹתָה כֹּכְבִּים לְעֹלָם
וְיִמְרִין וְתִחַלֵּךְ שֶׁנֶּאֱמַר לְהַשְׁמִיעַ שְׁמִי
כִּרְ"מ אֵין לִהְיוֹת מִה שֶׁקָּשְׁיוּ לְעִיל
לְהַשְׁמֹעַ לִימֵי שָׂכָר עֲנֹתָה כֹּכְבִּים
וְכִי"ש עֲנֹתָה לְחַיִּים דְּרִי תִּחַלֵּךְ שָׂכָר
עֲנֹתָה כֹּכְבִּים לֹא הֵיטָו יִטְוִין לִדְרֹקָה
הָאֵל לְחַיִּים עֲנֹתָה אֲסֻרִּין אֵלֶּם הָאֵל
עֲנֹתָה כֹּכְבִּים עֲנֹתָה אֲסֻרִּים וְכִבֵּל
כִּי"ש יִדְוֹ וְאֵין לִהְיוֹת מִה שֶׁקָּשְׁיוּ דְּמֻקָּה
לֹא כִּרְ"מ לִימֵה מִשֹּׁם דְּעֵי נִלְמִי
סִיפֵה דְּעֵי לְעִיל כִּי נִרְאֵה אֶת
דְּהֻקָּה (א) בְּהִיּוֹת כִּי שָׂכָר עֲנֹתָה מִיִּדְוֹ
נִבְשָׁרִים וּמִינִי שָׂכָר עֲנֹתָה כֹּכְבִּים
נִשְׁמָעִים מִיִּדְוֹ אֵלֶּם אֵלֶּם שְׁמֵהּ הַמִּלֵּךְ לֹא

עבדום אימיר לא עבד
במלום עבדת כוכבים
ודבטלה הוי ספק וודאי
ר' ואין ספק מוציא
חבר שמת והניח מוצי
הן בני יומן הרי הן בת
דודאי טבילי ספק
עשרינהו וקאתי ספ
התם ודאי וודאי הוא
על חבר שמינו מוציא
מתחת ידו ואבעא
ספק וספק הוא [אפשר
דאמר 'מערים אדם
במוין שלה כדי ש
ופטורה מן המעשר
ודאי והתניא 'אמר ר'

דודאי טבילי. כיון שאנו רואין שגמרה
מלאכתו ודאי בחזקת סבול היו מיד:
הספ ודאי ודאי הוא. הי' הי' פשיטא
לך שהיו טבל הי' פשיטא
לך שישקן החצר מיד שמוחזק בך:
ואכ"ל ספק וספק הוא. הי' הי' פשיטא
לך שישקן לך אם עשירן אם לאו נמי
מספקת לך אם היו מעולם טבל אם
לאו דא"כ נגמרה מלאכתו השתא
ומתמנהו בכרי איכא למימר לא כלו
לכח טבל מעולם: דעבד ליה כרי
אשטיא. והכינתו מתוך שלה היה
ראה פני הבית. ואכ"ל טבל שלא ראה
פני הבית מיתבסר בלילת קבע והכא
מחזיקין ליה בחזקת מחזיקין ושיקן
ליו בלילת קבע אין כלל ספק מציא
מיד ודאי דלילת קבע בדאורייתא
לא אשחזין ומדרבנן הוא למתקשר
למאנוהו רבנן לחזקת חצר נתיקתא
דדכו אכל אי הוה חזינו ליה דמחזיקין
ש

מקוץ אי חל עליהו שם
מעולם אי לא

[illegible]

זה לאשמועין שגברים כלל ולא זה
משמע דנא להודיע דשגרים מו
מדרבי מאיר נשבע דרבנן. ופר"ח
לנשים אף (ו) אין בידם כל
המדינה והלאה דה"מ למפך מר
האסורים י"י להחמיר בגביהם שגרי
שגרים מותר דלכך ידוע הוא שגרי
לימא מרבנן גופיהו נשמע דשגרי עובדו
אסורין שגרים מותרין ה"י עובדם
ובקונטרס נמי דקדק דה"מ למיפך
בידם מאלו א' פסור ושגרים מותרין
במגרי שגרי נשים שכן אסורין
דא. בתמיה פ' ואין ספק הימא
באטו ריגול אטלו ספק אסור אינו מ
בפ"ק דחולין (דף י.) גבי עור ספק
ובי' בירושלמי קאמר תנאין בשמ
הדעת: **ומבניסה** בסוין שזה. פי
הבית כדי שלא תחמיץ במעשר דלמחר
העניסה בתוך שלה או יוכל לאכול ע
אולי מהם ערלו ופסור ואטלו בממ
מאכל לבהמה לחיה ולעופות
להביא לבית נקבע הוא למעשר ולא
העניסה בתוך אטלו

לריון חבל ארצה דשמואל
דפרשיה ללעל:
דפירשית לרנן דאסרי כל
חוק מאזדנטי עומד על
גופייהו ללעולס דללמס
עזתה כוכבס עמלם ולרנן
מומחירן יזכר מר"מ ור"מ
כוכבס עומחין דללס אלמס
בזס אסורס שביה מומחין
וננן גופייהו ומללמס שז
לל מוסל דלל חוינ סדרי
ואין סלח מצינא מדי
גיל מולט מדי ודאי דאי
ל מדי ודאי הימר דלמכוס
סכו: **חזוקה** ע"ה
חוק פירוש פירוש גייסוס
שלל תרלס (ס) דגנן פני
(בי"מ דף סה.) חין סלל
דלמחניס כחוספסל ונפר
דנקט חלל מוסל דלל
שימחנה ככר אלל אס
וסל ללולס ערז ופל לל
על גז מדרננן אסור ללולס

קודם שראו פני ה' וזוהי לכלל טעם לא נפקי חו מידי ודאי עד
 מעשריהם קמן: ומכאן: לא יצאו במוך שלהם ולא ירמנהו בכר
 בגוץ בשבדה המדות והוא גמר המדות והנשמה לבית הוא קובעו
 למעשר לאסור בו אכילה עראי כדאמרין בהשוכר את הפועלים
 (י"ח טז פס"ג) וכיון הנכסיה קודם גמר מלאכה לא קבעה ליה
 לכך ובי מהדר להו וממחר להו במוך הבית לא מקבעי דפני הבית
 ולא דקבעי ולא מדר להו הבית בדליף ההם מוצאנו בשערין (דברים יד ואשילו
 מירחו בשדה והנכסין דרך גגות וקריפות אמרין בברכות יד דף לה)
 ולא מקבעי: כדי שפסח בהמסו אורכלם. להכי נקט בהמסו דמאכל
 בהמסו קריבי ליה אכילה עראי וליכא אשילו אסורא דרענן דבמסן
 במסכת פסח (פ"א ב"ה) מאכל לביתו לאשיל וצויות עד שימרח
 בכרי אורכלם מאכל במסו עראי קרי ליה לחיה לגבי חס על גב
 דלא נמרחו אסור לאכל קבע אלא עראי. ולגבי לא ראה פני הבית
 נמי בהמסו שריא אבל איכא אסור מדרענן לאכלו קבע אלא עראי
 אבל אי ראה פני הבית אשילו מאכל בהמסו חייב במעשר דהא
 דאמן (דמאי פ"א מ"ג) הלווקא לרע ולבהמה פטור בדמאי מניין לה:
 מאין

ר מן המעשה (מונחות סו)

נמורה בכר, אבל לפי מ
 ק כשממניקה לבית קודם
 אכילת ארעי לא אסרו,
 וכו' למעשה, וזו לא מתיי

אז: צונו של קודם שורה אום, שאן מתחייב נח
 ורעיה און רעיה מי בעים קועטע, דני מרווח ומערש
 לא הוקבע למשרד מן הסדרה, ורבנן הוא המשרד
 (ברכות לא) וכע"ז ודה (ס) ול
 שהיא דשא וממרחק לאחר שהכנסת, מיד דשו

דבשעת ראית פני הבית לא נגמרה
אמכנים שירות דרך גג וקרישיו לבית

עבודה מי יסיר וביטולה היו בבורות ודאי וביטולה ספק ואין ספק מוציא מידו ודאי וספק
ודאי והנציג חזר שמת והנציג מנחה מלשון נהפוך מהנציג מנחה מלאה פירות וכו'
מקורות פירשנו זה הענין וכו' בסמכים.

ג. בכל זמן שאין שם גורל

של עובד עליו אינו חוסר באמצעים מרשימים, וכל אמצעים שהם

לא גורו עליה משום אכילה קטנה, דמק
אכילו קודם מירוח אפרו לאכיל

מבטאת פאה מחליל לנבמה ולחיה ולעופות ופסוקי תנ' המעשרות עד שימרת, אבל למאכל אדם נהי קבע כחלי גמול (פסחים ט.)

h-Box.com

 Tora
diffusion du

@torah-box.com

.466.03.32 - contact

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 07
